

ת"פ 12154/11/14 - מדינת ישראל נגד אחמד שחיטה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 12154-11-14 מדינת ישראל נ' שחיטה(עציר)

בפני	כב' השופטת שירלי רנר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י עו"ד אורי גודלשטיין מפרקליטות מחוז ירושלים
נגד	אחמד שחיטה (עציר) ע"י עו"ד ריאד סואעד
נאשם	

החלטה

עתירה לגלוי ראיה חסויה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום כחודשיים עובר ליום 30.10.2014 ועד ליום 30.10.2014, החזיק הנאשם אקדח חצי אוטומטי מסוג סטאר (קליבר 9 מ"מ). ביום 30.10.2014 נהג הנאשם ברכב בצומת אלמוג לכיוון יריחו, לאחר שהסתיר את האקדח, יחד עם מחסנית ריקה, בפתחי האוורור של מזגן הרכב, כאשר זו עטופה בבד.

2. ביום 15.1.2015 הוציא השר לביטחון פנים "תעודה בדבר ראיות חסויות מטעמי אינטרס ציבורי חשוב" וזאת בהתאם לסמכותו על פי סעיף 45 לפקודת הראיות.

במסגרת העתירה לגילוי ראיה מבקש הנאשם לחשוף בפניו את:

א. זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח מס' 14-0081-128 והאם מדובר בסוכן משטרה ו/או סוכן מדיח, לרבות מועד מסירת המידע ותוכן המידע במלואו.

ב. תוכנו של המסמך המסומן א' לרבות פעולת החקירה המתועדת בו והאם מדובר בפעולה המצביעה על מקור הנשק.

3. לטענת ב"כ הנאשם יש במידע החסוי המתועד בדו"ח כדי לתת מענה לשאלה האם נאסף המידע בצורה חוקית והאם הפעולות שבוצעו לצורך קבלת המידע בוצעו בהתאם לחוק. לטענתו מאחר וסברתו היא כי המידע יצביע על כך שמדובר בסוכן מדיח, אזי מדובר במישהו שיכול לעזור לנאשם בהגנתו ולחילופין אם לא לעצם העבירה אזי לגבי נסיבות ביצועה לענין תיקון 113 לחוק העונשין.

ב"כ המאשימה ציין בדיון כי טענת הסוכן המדיח לא עלתה בהודייתו של הנאשם במהלך החקירה וגירסתו שם היתה שהוא מצא את הנשק אשר היה בחזקתו למשך מספר חודשים ושהוא דרוש לו להגנה עצמית.

ב"כ הנאשם ביקש להתעלם מהאמור שכן בשלב זה ובטרם ניתנה תשובת הנאשם לכתב האישום יש באמור כדי לחשוף בפני בית המשפט חומר ראיות.

4. סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 קובע כי:

אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה.

"בבסיס החיסיון עומד האינטרס הציבורי של בטחון הציבור או בטחון המדינה, אך גם אינטרסים חשובים אלה יינגפו בפני הערך של חקר האמת ועקרון העל של אי הרשעת חפים מפשע, מקום בו הראיה החסויה היא מהותית וחיונית להגנתו של הנאשם....מכאן, שכאשר הראיה החסויה עלולה להביא להרשעתו של חף מפשע או למנוע ספק סביר שיכול ויעמוד לזכותו, תיטה הכף להעדפת עניינו של הנאשם על פני חיסיון הראיה.... המבחן לחיוניותה של ראיה להגנתו של נאשם הוא אם יש בה "פוטנציאל מזכה", קרי, אם הראייה עשויה לעורר ספק סביר באשמתו...שנינו ולמדנו כי אין חקר לתבונתו של סנגור מוכשר... אך אין מדובר בסיסמא בעלמא, ועל מנת להעריך חיוניותה של ראיה חסויה להגנתו של נאשם, בית המשפט נדרש גם לקו ההגנה של הנאשם על רקע חומר הראיות הגלוי.... ודוק: "הקופסא השחורה" הכוללת מידע מודיעיני חסוי אינה בידיעתו של הנאשם והוא בבחינת מי שאינו יודע לשאול לגבי המידע החסוי. עם זאת, על רקע קו הגנה שמציג הנאשם, יכול הנאשם לטעון ולהעלות אפשרויות או היפותזות סבירות לגבי חפותו לאור חומר הראיות הגלוי. רוצה לומר, כי עתירה לגילוי ראיה, המוגשת על ידי הסנגוריה עוד לפני שהנאשם הציג את קו הגנתו היא עתירה מוחלטת מיניה וביה. כפי שנאמר לא אחת בפסיקה, השאלה אם חיסוי ראיות מסוימות עלול לפגוע בזכותו של הנאשם למשפט הוגן אינה שאלה תיאורטית והיא נבחנת, בין היתר, על רקע מיקומה של הראיה בשדה המריבה בין הצדדים ולאחר שבקעת המחלוקת נגלתה לעיני בית המשפט (בש"פ 6392/97 בלביסי נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 176, 181 והאסמכתאות שם)" (ר' בש"פ 120/10 פלוני נ. מדינת ישראל, תק-על 2010(1)).

5. התקיים דיון במעמד צד אחד בו הוצגו לעיוני שני המסמכים האמורים ונשמעו הסברים לגביהם.

ככל הנוגע למסמך שסומן "א" הרי שעיון בו מעלה כי אין המדובר במסמך שהינו בעל פוטנציאל הגנה כלשהו להגנת הנאשם.

אשר למידע המתועד בדו"ח מס' 14-0081-128, מוסרו, המועד והתוכן. מידת הרלוונטיות של החומר האמור להגנת הנאשם קשורה באופן הדוק לקו ההגנה של הנאשם על רקע החומר הגלוי. על כן ובשלב זה, בטרם השיב הנאשם לכתב האישום תוך שהוא מבקש שלא לחשוף את קו הגנתו, כלל לא ברור האם המידע האמור רלוונטי להגנת הנאשם ובעל "פוטנציאל מזכה". כפי שצוין בבש"פ **פלוני נ. מדינת ישראל** עתירתו של נאשם לגלוי החומר היא בשלב זה עתירה "מוחלשת". מנגד, על פי ההסברים שסופקו בדיון שנערך במעמד צד אחד יש בחשיפת המידע המבוקש כדי לפגוע בביטחון הצבור.

לנוכח האמור אין לאמר בשלב זה כי הצורך לגלות את הראייה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שלא לגלותה והעתירה נדחית.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, בהעדר
הצדדים.